«Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε» (Άγιος Λουκάς Αρχιεπίσκοπος Κριμαίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Ιανουαρίου, 2019

«***Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε***· *εν ω γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, και εν ω μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται υμίν. τι δε βλέπεις το κάρφος το εν τω οφθαλμώ του αδελφού σου, την δε εν τω σω οφθαλμώ δοκόν ου κατανοείς; ή πως ερείς τω αδελφώ σου, άφες εκβάλω το κάρφος από του οφθαλμού σου, και ιδού η δοκός εν τω οφθαλμώ σου; υποκριτά, έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ του οφθαλμού σου, και τότε διαβλέψεις εκβαλείν το κάρφος εκ του οφθαλμού του αδελφού σου*» (Μτ. 7, 1-5).

Μεγάλη και φοβερή είναι αυτή η εντολή του Χριστού. Όλοι μας, αρχίζοντας από μένα, συνεχώς κρίνουμε και κατακρίνουμε ο ένας τον άλλον και γι' αυτό θα δώσουμε λόγο στη Φοβερά Κρίση του Κυρίου και Θεού μας Ιησού Χριστού.

Θα μας κρίνει Αυτός διότι και εμείς κρίνουμε τους άλλους, ψάχνουμε να βρούμε στον πλησίον μας το παραμικρό σφάλμα ενώ τις δικές μας αμαρτίες δεν τις βλέπουμε και ούτε θέλουμε να τις σκεφτόμαστε.

Ο άγιος απόστολος Παύλος στην Προς Ρωμαίους επιστολή του λέει το εξής: «*Διό αναπολόγητος ει, ω άνθρωπε πας ο κρίνων· εν ω γαρ κρίνεις τον έτερον, σεαυτόν κατακρίνεις· τα γαρ αυτά πράσσεις ο κρίνων, οίδαμεν δε ότι το κρίμα του Θεού εστί κατά αλήθειαν επί τους τα τοιαύτα πράσσοντας. Λογίζη δε τούτο, ω άνθρωπε ο κρίνων τους τα τοιαύτα πράσσοντας και ποιών αυτά, ότι συ εκφεύξη το κρίμα του Θεού;*» (Ρωμ. 2, 1-3).

Μεγάλη αλήθεια βρίσκεται σ' αυτά τα λόγια του αποστόλου Παύλου. Δεν προσέχουμε τα δικά μας ελαττώματα και τις αμαρτίες, ενώ στους άλλους βρίσκουμε πολλά σφάλματα. Ψάχνουμε να τα βρούμε και όταν τα βρίσκουμε, πάμε και τα διαλαλούμε σε όλον τον κόσμο.

Έγινε πλέον κακή συνήθεια, μόλις μαθαίνουμε κάτι για τον πλησίον μας, να πηγαίνουμε και να το διαλαλούμε παντού. Η γλώσσα μας καίει και σπεύδουμε να πούμε στους άλλους αυτό που είδαμε και ακούσαμε.

Ξεχνάμε ότι αν εμείς κρίνουμε τους άλλους θα μας κρίνει και εμάς ο Θεός.**Ξεχνάμε ότι δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να κρίνουμε τον πλησίον διότι αυτό δεν είναι δική μας υπόθεση αλλά του Θεού, ο οποίος είναι Υπέρτατος Κριτής, ο**

οποίος μόνος γνωρίζει την καρδιά του ανθρώπου και μπορεί να αποδώσει δικαία κρίση.

Εμείς όμως κατακρίνουμε τον πλησίον και πολλές φορές με πολύ βαριά λόγια.**Δεν σκεφτόμαστε ότι ο αδελφός μας μπορεί να μετανόησε ήδη και να του αφέθηκε η αμαρτία του**, επειδή μετανόησε βαθιά.

«*Ὥστε μη προ καιρού τι κρίνετε, έως αν έλθη ο Κύριος, ος και φωτίσει τα κρυπτά του σκότους και φανερώσει τας βουλάς των καρδιών, και τότε ο έπαινος γενήσεται εκάστω από του Θεού*» (Α' Κορ. 4, 5).

Εμείς, όμως, πάντοτε **βιαζόμαστε να κρίνουμε τους άλλους** και δεν περιμένουμε την κρίση του Χριστού. **Είμαστε κριτές του πλησίον και όχι του εαυτού μας**.

Ένας σοφός του Ισραήλ, ο υιός του Σειράχ είπε: «*ἀκήκοας λόγον, συναποθανέτω σοι· θάρσει, οὐ μή σε ρήξει*» (Σειρ. 19, 10). Πολύ σπουδαία είναι αυτά τα λόγια του. **Εμείς ξεχνάμε ποτέ τα σφάλματα του αδελφού μας;**

Πεθαίνει μαζί μας ο κακός λόγος• Όχι, ποτέ. Εμείς τον διαδίδουμε και μ' αυτόν τον τρόπο γινόμαστε σαν τις μύγες οι οποίες κυκλοφορούν παντού και παντού μεταδίδουν την μόλυνση.

Πρέπει να είμαστε όχι σαν τις μύγες αλλά σαν τις μέλισσες οι οποίες πετάνε από το ένα λουλούδι στο άλλο μαζεύοντας το μέλι. Και εμείς πρέπει να μαζεύουμε το μέλι δίνοντας σημασία μόνο στο καλό που υπάρχει στον αδελφό μας.

Γι' αυτούς που κακολογούν και κατακρίνουν τον αδελφό τους ο ψαλμωδός και προφήτης Δαβίδ είπε: «*τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών*» (Ψαλ. 5, 10). Ανοίξτε έναν τάφο και θα δείτε τι ακαθαρσίες υπάρχουν μέσα του και τι δυσοσμία.

Η ίδια δυσοσμία, πνευματική δυσοσμία, βγαίνει από το στόμα μας όταν κατακρίνουμε τον πλησίον. Στον ίδιο ψαλμό πού διαβάζεται στην πρώτη Ώρα ο προφήτης λέει: «*απολείς πάντας τους λαλούντας το ψεύδος*» (Ψαλ. 5, 7).

Εμείς όμως διώχνουμε αυτούς που κακολογούν μπροστά μας τον πλησίον; Όχι, δεν τους διώχνουμε αν και έπρεπε να το κάνουμε.

Αυτό που πρέπει εμείς να κάνουμε είναι να δαμάσουμε τη γλώσσα μας. Όλοι είμαστε ένοχοι ενώπιον του Θεού και όλοι έχουμε πολλές αμαρτίες. **Τις δικές μας αμαρτίες πρέπει να προσέχουμε και όχι του πλησίον μας**.

Είπε ο ψαλμωδός: «*ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων*» (Ψαλ. 142, 3). **Κανείς**

δεν είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού, όλοι είμαστε ένοχοι. Αυτοί που κατακρίνουν τους άλλους, **πολλές φορές, γίνονται και συκοφάντες επειδή τους κατηγορούν για κάτι αβάσιμο**.

Χτες γιορτάσαμε τη μνήμη ενός πολύ μεγάλου αγίου, του αγίου Ιωάννου του Ελεήμονος, Πατριάρχου Αλεξανδρείας. Εκείνος για να διδάξει αυτούς, που τους άρεσε να κατακρίνουν τους άλλους, διηγήθηκε μια φορά την εξής ιστορία.

Σε μία πολύ μεγάλη πόλη, στην Τύρο, ζούσε κάποτε ένας μοναχός, ζούσε εκεί και μία πόρνη ονόματι Πορφυρία. Μια μέρα όταν ο μοναχός αυτός περπατούσε στο δρόμο τον πλησίασε η Πορφυρία και του είπε: «*πάτερ άγιε, σώσε με όπως και ο Χριστός έσωσε κάποτε μία πόρνη*».

Ο άγιος εκείνος μοναχός την πήρε από το χέρι και την πήγε έξω από την πόλη. Την οδήγησε σ' ένα γυναικείο μοναστήρι για να καθαρθεί εκεί η ψυχή της με τα δάκρυα τής μετανοίας.

Στο δρόμο βρήκαν ένα μωρό που οι γονείς του το είχαν αφήσει και η Πορφυρία το πήρε για να το μεγαλώσει.

Όταν αυτό έγινε γνωστό μερικοί άνθρωποι που τους άρεσε πολύ να κατακρίνουν τον πλησίον τους άρχισαν να κακολογούν την Πορφυρία, λέγοντάς της: «Μπράβο, Πορφυρία, ωραίο παιδάκι κάνατε με τον μοναχό». Και τον μοναχό τον περιφρονούσαν και τον κακολογούσαν.

Ο μοναχός όμως προσευχόταν αδιαλείπτως και για την Πορφυρία και για τον εαυτό του. Ήρθε η ώρα του να πάει σε άλλο κόσμο και όταν βρισκόταν στην επιθανάτια κλίνη παρακάλεσε να του φέρουν ένα θυμιατό με αναμμένα κάρβουνα. Πήρε τα κάρβουνα και τα έβαλε πάνω στο στήθος του.

Η φωτιά δεν άγγιξε ούτε το σώμα του αλλά ούτε ακόμα και τα ρούχα. Τότε είπε ο μοναχός: «Να ξέρετε εσείς που κατακρίνατε την Πορφυρία και εμένα ότι είμαι αθώος. Η σαρκική αμαρτία δεν με έχει αγγίξει όπως δεν με άγγιξε τώρα η φωτιά αυτή».

Δεν αρκεί αυτό το παράδειγμα σ' εκείνους που τους αρέσει να κατακρίνουν τους άλλους. Δε σταματάνε τις κακολογίες τους. Αλλοίμονό τους, όπως κρίνουν αυτοί τον πλησίον τους έτσι θα κριθούν από τον Θεό.

Ο δικός μας μεγάλος άγιος, ο άγιος Δημήτριος, μητροπολίτης Ροστόβ, λέει το εξής, όταν αναφέρεται στην κατάκριση: «Μην κοιτάς τις αμαρτίες των άλλων αλλά πρόσεχε τη δική σου κακία. Διότι δεν θα δώσεις λόγο για τους άλλους αλλά μόνο για

τον εαυτό σου.

Δεν υπάρχει ανάγκη να προσέχεις τους άλλους, πώς ζει ο καθένας και ποιες αμαρτίες κάνει. Εσύ πρόσεχε τον εαυτό σου. Ευαρεστείς τον Θεό; Μοιάζει η ζωή σου με την ζωή των αγίων; Ακολουθείς και εσύ την οδό που ακολούθησαν αυτοί στη ζωή τους;

Είναι ευχάριστο μπροστά στο Θεό το έργο σου; Ο άνθρωπος που κατακρίνει τους άλλους μοιάζει με έναν πονηρό καθρέφτη, ο οποίος ενώ αντανακλά τους άλλους, τον εαυτό του δεν τον βλέπει. Μοιάζει επίσης και με ένα ακάθαρτο λουτρό το οποίο τους άλλους τους πλένει ενώ το ίδιο μένει άπλυτο.

Το ίδιο και αυτός που κρίνει τους άλλους. Βλέπει τι τρώει, τι πίνει και ποιες αμαρτίες κάνει ο καθένας, τον εαυτό του όμως δεν τον βλέπει. Στον πλησίον του βλέπει ακόμα και την παραμικρή αμαρτία.

Η δική του όμως η αμαρτία, όσο μεγάλη και να είναι, γι' αυτόν είναι σαν να μην υπάρχει. Θέλει να μην ξέρει κανείς την αμαρτία του και να μην λέει τίποτα γι' αυτή. Ενώ ο ίδιος τους άλλους τους συκοφαντεί, τους κρίνει και τους κατακρίνει».

Δεν είναι δική μας η εικόνα που δίνει ο άγιος Δημήτριος; Ασφαλώς για μας μιλάει εδώ ο άγιος και ιδιαίτερα γι' αυτούς που η κατάκριση και η συκοφαντία έγινε πλέον η ζωή τους και που βρίσκονται πολύ μακριά απ' αυτό που λέει ο Ιησούς.

Είναι οι άνθρωποι που θέλουν να βγάλουν το σκουπιδάκι από το μάτι του αδελφού τους ενώ οι ίδιοι έχουν στο δικό τους το μάτι ολόκληρο δοκάρι. Να μην τους μοιάζουμε. Να προσέχουμε τον εαυτό μας και **να ζητάμε τη βοήθεια του Θεού σ' αυτό τον δύσκολο αγώνα κατά του πάθους της κατακρίσεως**.

Να μην κρίνουμε για να μην κριθούμε και εμείς από τον Έναν Μοναδικό και Αιώνιο Κριτή, τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, του Οποίου η τιμή και το κράτος μετά του Ανάρχου Αυτού Πατρός και του Παναγίου και Ζωοποιού Πνεύματος. Αμήν.

(ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΙΜΑΙΑΣ, "ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ", ΤΟΜΟΣ Α', ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: askitikon.eu*)*